

HỒI 40

VẠCH MẶT CHỈ TÊN

ương mặt già nua của năm trưởng lão bỗng biến sắc, những con mắt chầu vào nhìn Hoàng Thượng Chí như muốn nẩy lửa!

Hoàng Thượng Chí vẫn thản nhiên, nói thêm:

- Hơn nữa, tôi tin rằng hiện giờ năm vị trưởng lão ở lại Nguyên Lão Viện sợ lâm nạn nữa là khác.

Năm trưởng lão giật nảy người lùi lại phía sau mấy bước, họ cảm thấy trong người lạnh buốt thấu xương, thì trong năm trưởng lão đó thành linh có người hét to như hổ rống vì sợ quá:

- Sư huynh nói đúng lắm! Đồ phản bội! Mỗ Tam Hữu lúc chạy đi, đã lộ ra một cái gì đáng nghi lắm.

Trưởng lão thủ lãnh Đỗ Nhất Phi nổi giận đập cái quái tượng đang cầm trong tay xuống một hòn đá nẩy lửa nói:

- Chưởng môn Đế Quân dùng thủ đoạn độc ác này mục đích để làm gì?

Hoàng Thượng Chí đứng dậy, trầm lặng nói:

- Vĩ Nhất Dân dùng thủ đoạn mà môn phái trước kia đã cấm, sai người vào Trung Nguyên bắt những người con gái nguyên âm đem về để luyện Truy Hồn Công cho bản thân để giữ cái ngôi Đế Quân, cho nên mới làm ra cái chuyện đại nghịch bất nhân này. Bây giờ nó lại phái Mỗ Tam Hữu và mấy chục tên cao thủ đến Trung Nguyên, một mặt thám thính, một mặt chuẩn bị tiêu diệt các trưởng lão và sư đồ đem chôn vào một đại huyệt.

Năm vị trưởng lão mặt đỏ phừng phừng, lông mi dựng ngược, mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra, run lập cập, không nói được một lời.

Hoàng Thượng Chí thấy thế, nói thêm:

- Chưởng môn Vĩ Nhất Dân nghe theo lời những đứa phản đồ mà làm những việc như vậy. Bây giờ chúng ta phải gấp rút vào Trung Nguyên để thu xếp. Nhưng theo tôi đoán thì nửa đêm nay Mỗ Tam Hữu đem đồng đảng về đến Thiên Môn ắt không sai.

Trưởng lão thủ lãnh Đỗ Nhất Phi ngửa mặt lên trời than:

- Đây là một đại họa cho sư môn mà từ lúc mới khai thiên lập địa đến bây giờ chưa bao giờ có.

Trưởng lão Hùng Bát Mục tức giận, nói:

- Bây giờ chúng ta cần phải về Thiên Nam gấp. Nếu có thể, chúng ta cứu vãn lại tấm bi kịch lớn này. Vậy chưong môn sư huynh nghĩ sao?

Hoàng Thượng Chí không đáp lời vị trưởng lão, lòng thầm nghĩ:

- Bây giờ ta cần tìm hiểu rõ ràng về sự thật của Huyết Sợ, để tìm cách đoạt lại Phật Thủ Bảo Cập luyện thành công để báo lại cái huyết thù đó. Nhưng mình mới lãnh chức chưong môn phái Thiên Nam, thì bản môn phát sinh ra việc đại nghịch lớn như thế này, trách nhiệm ta là phải dẹp loạn để bảo vệ sư môn.

Bao nhiêu ý nghĩ ấy làm cho đầu óc chàng rối loạn, vẻ mặt ngơ ngác như người mất hồn chàng cúi đầu suy nghĩ vẩn vơ.

Năm trưởng lão thấy cử chỉ của Thượng Chí như vậy, tức tối vô cùng nhưng không biết phải tính sao, đành ngửa mặt lên trời, thở ra một hơi dài não ruột.

Không khí lúc này nặng trĩu như nghẹn thở dưới những bóng người trong đêm tối.

Bây giờ, nơi phía chân trời đông ửng hồng, chỉ chốc lát, mặt trời bò qua khỏi núi, tỏa ánh nắng dịu dịu xuyên qua các kẽ lá, chiếu vào một cái xác chết gần bên cổ sát viện.

Cái thâm thù biển máu, lại thêm cái thảm họa sư môn làm cho Hoàng Thượng Chí cảm thấy trong người nặng trĩu.

Qua một hồi lâu, Hoàng Thượng Chí mới ngẩng đầu lên nói với các vị trưởng lão:

- Bây giờ tốt nhất chúng ta hợp sức, đến Trung Nguyên cản bước Mảo Tam Hữu lại, đồng thời giải quyết ngay tại đó. Như thế mới tránh khỏi cái thảm họa của năm vị trưởng lão ở trong cung. Nếu chậm trễ thì tánh mạng năm vị trưởng lão ắt khó mà bảo vệ được!

Đỗ Nhất Phi nói:

- Chưong môn sư huynh nói rất đúng, việc này chớ nên chậm trễ. Vậy chúng ta tức khắc thi hành.

Hoàng Thượng Chí gật đầu, bước ra khỏi miếu. Năm trưởng lão cũng nối gót theo sau, thoăn thoắt phi thân xuống núi, tiến thẳng về phía quang đạo.

Hoàng Thượng Chí trở hết tài năng đã học từ nhỏ đến giờ phi thân đi vun vút dẫn đầu.

Năm trưởng lão phi thân theo sau, thấu sức khinh công của chàng thán phục thầm nghĩ:

- Với cái tuổi đôi mươi, mà có thân pháp như vậy, thật là một kỳ nhân cho Thiên Nam bang chúng ta.

Lúc này trong đầu óc năm vị trưởng lão một phần tức giận, đau buồn cho môn phái bị thảm họa, một phần mừng thầm chưởng môn sư bá đã thu nhận một đóa kỳ hoa trong võ lâm. Tương lai Thiên Nam phái sẽ sáng lạn.

Sáu bóng người đang phi thân vun vút đến chỗ rừng cây gần đến quang đạo, thành linh Hoàng Thượng Chí ré lên một tiếng rồi đứng phắt lại.

Năm vị trưởng lão phi thân theo sau, thấy thế thất kinh, ngỡ chàng trúng ám khí của địch đánh lén nên dừng lại, bước đến bên chàng hỏi:

- Chưởng môn sư huynh vì sao thế?

Đỗ Nhất Phi thấy Hoàng Thượng Chí không đáp, đưa mắt nhìn vào mặt chàng, thấy thần sắc chàng lúc này rất kỳ dị, hai mắt chăm chăm nhìn về phía trước, tay chân thả lỏng xuống. Ông vội nhìn tới chưởng môn trưởng thấy có một tảng đá vuông nằm ở bên rừng, trên phiến đá để một cái đầu lâu máu.

Thất kinh ông la lên:

- Quỷ Bảo Chủ Nhân Huyết Sọ!

Bốn trưởng lão vừa nghe mấy tiếng Quỷ Bảo Chủ Nhân Huyết Sọ mặt mày đều biến sắc, ngơ ngác như người mất hồn. Tuy họ là những tên lão luyện giang hồ, dầu khó khăn họ vẫn không run chí nhưng nghe đến Chủ Nhân Huyết Sọ xuất hiện là không thể nào giữ được bình tĩnh.

Chủ Nhân Quỷ Bảo Huyết Sọ xuất hiện tại đây lại bày ra một Huyết Sọ nằm trên tảng đá đó, làm cho họ không sao nghĩ ra cả, chỉ đứng ngẩn ngơ mà thôi.

Bỗng hai trưởng lão trong bọn run cầm cập nói:

- Nghe nói mười lăm năm về trước. Chủ Nhân Quỷ Bảo đã đóng cửa không xuất hiện trên giang hồ nữa, tại sao hôm nay lại...

Hoàng Thượng Chí nét mặt xám ngắt, đôi mắt chớp sáng, đưa tay ra ngăn hai trưởng lão, không cho nói nữa, rồi trầm lặng nói với mấy người:

- Bây giờ năm vị trưởng lão lập tức đem toàn lực đi cản đường đưa phản sư môn Mảo Tam Hữu cho mau kéo trễ mất!

Năm vị trưởng lão thấy thế, nhú mày nói:

- Còn chưởng môn sư huynh...

Hoàng Thượng Chí cướp lời nói:

- Tôi sẽ theo sau.

Năm vị trưởng lão chần chờ không chịu đi, nói:

- Nếu chưởng môn sư huynh ở lại đây thì chúng tôi dẫu có đi cũng không yên tâm được!

Hoàng Thượng Chí đôi má đỏ bừng, giận đến phát run nói:

- Huyết Sợ xuất hiện không phải là chuyện ngẫu nhiên, vậy tôi xin mời các vị nghe lời tôi mà rời khỏi nơi này mau mau!

Năm trưởng lão thấy Hoàng Thượng Chí giận dữ, nên không dám nói gì nữa. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng thanh nói:

- Xin tuân lệnh chưởng môn sư huynh.

Nói xong, năm vị trưởng lão phóng mình đi nhanh như tên bắn.

Sở dĩ Hoàng Thượng Chí sai mấy người này đi là vì chàng biết tính tình của năm lão ấy nóng nảy, nếu có chuyện gì khó bề toan tính. Vì chủ nhân Huyết Sợ dẫu giả hay thật họ đều có một sức nội công uyên thâm, dẫu có đem hết phái Thiên Nam cũng khó thủ thắng với hắn. Hơn nữa hiện giờ Thiên Nam đang bị bọn phản nghịch Mảo Tam Hữu quấy rối, nếu để năm trưởng lão ở đây rủi có chuyện gì xảy ra, thì họ làm sao đến kịp Thiên Nam phái để cứu năm vị trưởng lão. Cho nên chàng hối thúc năm trưởng lão đi chặn đường dừng cho họ đến, đồng thời chàng ở lại xem sự thế ra sao rồi sẽ theo sau.

Nhưng chủ yếu trong tâm chàng là cố điều tra ra để biết Huyết Sợ giả thật, một là nhìn rõ người nào là thù để báo thâm thù của chàng, hai là tìm Huyết Sợ giả để đoạt lại Phạt Thủ Bảo Cật, quyết không để lọt vào tay người thứ ba nào khác.

Suy nghĩ một hồi lâu, Hoàng Thượng Chí mới hướng về phía có cục đá và “đầu lâu máu” mà đi tới.

Chàng đến cách chừng ba thước thì bỗng từ trong rừng vọng ra một chuỗi cười. Tiếng cười nghe lạnh cả mình. Rồi một cái bóng màu xanh từ trong rừng bay ra trước mặt chàng.

Hoàng Thượng Chí lạnh mình, chú tâm nhìn vào thì thấy người này mặc đồ xanh, bịt mặt bằng miếng khăn xanh trông như quỷ dữ.

Người này đối với Hoàng Thượng Chí không xa lạ, chính là Huyết Sợ, rồi dần dần bước đến.

Huyết Sọ bước đến lượm “đầu lâu máu” bỏ vào bọc rồi ngược mặt cười hề hề nói:

- Lãnh Diện Nhân! Lão phu chúc mừng người sẽ lên ngôi Thiên Nam Đế Quân đó.

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, lạnh nhạt, nói:

- Huyết Sọ! Ta muốn tìm người để hỏi một chuyện đấy!

Huyết Sọ ngửa mặt lên cười ha hả, tiếng cười làm chấn động cả hóc núi rồi nói:

- May quá! Lão phu cũng muốn tìm mày! Vậy muốn hỏi gì mày cứ nói ra xem?

Hoàng Thượng Chí quét đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Huyết Sọ rồi lạnh lạnh nói:

- Có phải người đã mang danh Huyết Sọ giả phải không?

Quái nhân không giận dữ hay có thái độ bất nhã, mà lại ôn hòa nói:

- Phải! Ta có lời khen người còn nhỏ mà có đôi mắt tinh vi hơn đời, lão phu cũng không cần phủ nhận!

Hoàng Thượng Chí nghe nói, mừng rỡ thầm nghĩ:

- Trước hết ta phải đoạt lại Phật Thủ Bảo Cập sau lột mặt nạ hắn ra để ta khỏi lăm với Huyết Sọ thật mà báo thâm thù cho song thân ta.

Nghĩ như thế, chàng phóng mình nhảy ra cách xa Huyết Sọ tám thước, vận công vào hai cánh tay chuẩn bị rồi lạnh lạnh nói:

- Huyết Sọ! Dem lại đây!

Huyết Sọ ngơ ngác, không biết chàng nói gì, hỏi lại:

- Dem cái gì?

Hoàng Thượng Chí cười lạnh lạnh nói:

- Sao người chóng quên thế? Phật Thủ Bảo Cập chứ còn gì nữa.

Huyết Sọ hình như nhớ lại, cười ha hả, hướng về phía Hoàng Thượng Chí nói:

- À! Lão phu gặp mày hôm nay là định trả lại cho mày vật ấy mà!

Hoàng Thượng Chí thấy cử chỉ của Huyết Sọ giả lấy làm ngạc nhiên. Vì trước kia chính Huyết Sọ giả nói với chàng: Phật Thủ Bảo Cập là một vật quý nhất giang hồ, tại sao nay hắn lại nói như vậy? Thật là rắc rối quá!

Nghĩ như thế, chàng hỏi:

- Người đã nói thế sao không trả cho ta, còn chần chờ gì nữa!

Huyết Sọ giả trầm ngâm nói:

- Phải! Nhưng Phật Thủ Bảo Cập phải có đủ cặp mới dùng được chứ một chiếc thì vô dụng. Từ ngày lão phu đoạt của mày, đã không dùng vào đâu được, mà còn phải mang trong mình thêm nặng thật là vô ích.

Hoàng Thượng Chí nói khích:

- Nếu thế thì hãy đưa đây, còn giữ làm gì?

Huyết Sọ giả từ từ đưa tay vào bọc, lấy Phật Thủ Bảo Cập đưa ra trước mặt nói:

- Hãy chuẩn bị đỡ lấy.

Hoàng Thượng Chí quá hồi hộp nói:

- Tôi chuẩn bị xong rồi, vậy hãy đưa đây.

Huyết Sọ giả trầm lặng, tỏ ra dằng dai nói:

- Hãy khoan! Không được đâu!

Hoàng Thượng Chí trợn to mắt:

- Người còn muốn giở trò gì nữa đó?

Huyết Sọ giả vẻ mặt khinh khỉnh nói:

- Không biết mắc cỡ! Đã nhận mình là đệ tử của Ma Trung Chi Ma còn tham vọng giành lấy Bảo Cập.

Hoàng Thượng Chí mặt lạnh như tiền, nói:

- Như vậy có sao không?

Huyết Sọ giả không đáp lời, mà lại hỏi:

- Lão phu có điều kiện này, muốn nói cùng người nhưng không biết người có bằng lòng không.

Hoàng Thượng Chí ngờ ngác hỏi lại:

- Điều kiện trao đổi à!

Huyết Sọ giả cười lạnh lạnh, nói:

- Phải!

Hoàng Thượng Chí không biết hẳn muốn gì, hỏi vội:

- Người muốn điều kiện gì? Cứ nói ta nghe thử!

Huyết Sọ giả nghiêm sắc mặt, tỏ vẻ quan trọng hỏi:

- Người đã bước chân vào nơi Quỷ Bảo ở chưa?

Hoàng Thượng Chí lòng rung động, không biết đối phương nói thế dụng ý gì mà lại nhắc đến Quỉ Bảo. Chàng thật thà hỏi:

- Tại sao người hỏi đến điều đó?

Huyết Sọ giả gần từng tiếng:

- Sao mà ngu thế! Đó là điều kiện của ta muốn nói.

Hoàng Thượng Chí biết ông ta muốn tìm hiểu tông tích Quỉ Bảo nói:

- Được! Còn gì nữa cứ nói hết nghe sao?

Huyết Sọ giả cười ha hả, tiếng cười chứa đầy âm hiểm:

- Lãnh Diện Nhân! Người có muốn lấy lại Phật Thủ Bảo Cập không. Nếu muốn hãy khai hết những gì trong chỗ Quỉ Bảo đang ở cho ta nghe. Và mày vào trong Quỉ Bảo có điều gì.

Hoàng Thượng Chí không đáp, sắc mặt biến khác trầm nghĩ:

- Phật Thủ Bảo Cập là một vật quý nhất trên võ lâm, thế mà hắn không màng đến, mà lại dùng nó để trao đổi cái bí hiểm của Chủ Nhân Quỉ Bảo. Như vậy ắt nó sắp bày ra thủ đoạn gì đây? Bây giờ trước mắt ta đã có hai Huyết Sọ một thật, một giả thì cái thảm án đồ gia diệt tộc của ta là ai gây nên. Nếu như Huyết Sọ giả đang ở trước mặt mình mà gây ra cảnh ấy, thì Huyết Sọ thật tức là cha của Đông Phương Huệ, mà Đông Phương Huệ là sư muội của ta đã đem hết những bí mật trong đó nói cho ta rõ, nếu ta đem nói ra thì còn mặt mũi nào dám nhìn Đông Phương Huệ nữa.

Nghĩ vậy, chàng lãnh đạm nói:

- Chuyện đó ắt không được đâu! Đừng hòng vô ích.

Huyết Sọ giả cau mày, đôi mắt lóe hào quang nói:

- Người không muốn lấy lại Phật Thủ Bảo Cập à?

Hoàng Thượng Chí trợn ngược đôi mắt, nói:

- Người khinh ta không đủ sức để lấy lại vật ấy sao?

Huyết Sọ giả nói khích:

- Cũng có lẽ như thế đó!

Hoàng Thượng Chí tức giận, thách:

- Nếu vậy cứ ra tay xem thử ai thắng ai bại.

Vừa dứt lời, chàng vận dụng công lực vào hai tay, tiến đến mấy bước, sắp sửa ra tay thì Huyết Sọ giả đã nói:

- Hãy chậm chậm một chút...

Hoàng Thượng Chí cướp lời Huyết Sọ hỏi:

- Người còn muốn nói chuyện gì nữa! Tại sao chưa ra tay?

Huyết Sọ trầm tĩnh nói:

- Lão phu xin nhượng bộ đó! Nhưng người có thể nói lại vì đâu người được vào trong chỗ Chủ Nhân Quỷ Bảo đang ở được không?

Hoàng Thượng Chí giật mình, thầm nghĩ:

- Hắn hỏi điều này đâu có quan hệ gì đến Đông Phương Huệ. Ta có thể nói cho hắn nghe được.

Nghĩ thế, chàng liền nói:

- Được! Vậy người phải giữ lời hứa chứ?

Huyết Sọ giả nói:

- Một lời của ta đã nói ra không bao giờ sai đâu!

Hoàng Thượng Chí đưa mắt nhìn Huyết Sọ rồi nói:

- Ta vâng lệnh ân sư ta đến đó khiêu chiến với Chủ Nhân Quỷ Bảo và thay mặt ân sư ta giao đấu...

Huyết Sọ giả chặn lại, hỏi vội:

- Vì cớ gì mà sư phụ người lại sai đến khiêu chiến với Chủ Nhân Quỷ Bảo?

Hoàng Thượng Chí cau mày nói:

- Chuyện đó tôi không hiểu vì sao cả?

Huyết Sọ giả bỗng cười ha hả nói:

- Như vậy rồi cuộc người bị thảm bại, mà cái thảm ấy hết sức thảm thiết?

Hoàng Thượng Chí nghe Huyết Sọ giả nói thế, nét mặt biến sắc, không biết vì đâu hắn hiểu được, nhưng chàng vẫn làm ra vẻ tự nhiên hỏi:

- Người căn cứ vào đâu mà dám xác đoán một cách quả quyết như vậy?

Huyết Sọ giả ngửa mặt lên trời cười ha hả, nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí nói:

- Sức của người đấu với ta chưa chắc đã thắng, lẽ dĩ nhiên đấu với Quỷ Bảo Chủ Nhân là mang họa rồi.

Hoàng Thượng Chí mắt đỏ phừng phừng vì hổ thẹn, muốn nói thì đã nghe Huyết Sọ giả nói:

- Lãnh Diện Nhân! Lão phu đã nói ra thì làm, vậy hãy đón lấy.

Nói vừa dứt lời, hắc vội tung Phật Thủ Bảo Cập bay thẳng về phía Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí không ngờ hắc lại hành động như vậy nên vội đưa tay ra đón lấy Phật Thủ Bảo Cập một cách dễ dàng.

Bỗng Huyết Sọ giả phát ra một chuỗi cười, tiếng cười như điên như dại, chứa đựng sự hối hận, tiếc rẻ và tức giận.

Cười một lúc, hắc nghiêm nghị nhìn thẳng vào Hoàng Thượng Chí, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mọi việc giữa lão phu và người đàm đạo với nhau, ta tin tưởng rằng người là một người quân tử ắt không thố lộ cho một người thứ hai nào nghe chứ? Nếu người để lộ ra ngoài thì mau đưa Bảo Cập lại đây cho ta cất. Bằng không đừng trách ta độc ác.

Hoàng Thượng Chí nổi giận, không kể đến nguy hiểm, nói:

- Nếu tao không đưa thì mày làm gì?

Huyết Sọ giả mặt đỏ phừng phừng chứa đầy sát khí, nói:

- Mày đừng có phách lối hãy xem đây.

Nói tới đây hắc đã vung tay đánh thẳng tới ngay Hoàng Thượng Chí một đòn ác liệt, gió thổi ào ào.

Hoàng Thượng Chí nhanh nhẹn không kém, vội dứt Phật Thủ Bảo Cập vào bọc, cử chưởng đánh thẳng đến.

Hai luồng chưởng gặp nhau phát ra một tiếng ầm cát bụi bay mù mịt đá lăn ầm ầm như núi lở.

Giữa lúc đó Huyết Sọ giả hét lên một tiếng, phóng người tới như điện xẹt đến trước mặt Hoàng Thượng Chí. Tay hữu dùng một chưởng tối độc đánh vào giữa ngực, tay tả bàn tay xòe ra, chờ chỗ sơ hở để điểm vào huyệt đạo.

Hoàng Thượng Chí thấy lối đánh của đối phương quá dũng mãnh không dám chống cự, đành lui ra sau ba bước để né thế chưởng đó.

Nhưng chàng đâu phải là tay vừa, né xong ngọn chưởng, chàng vận dụng công lực sử dụng chiêu Ma Vương Khẩu Khuyết phản công lại.

Chiêu Ma Vương Khẩu Khuyết là một chiêu thế độc nhất của Ma Trung Chi Ma đã truyền cho chàng. Nó có một sức mạnh phi thường, nếu đối thủ sơ ý một chút, có thể bị bại một cách dễ dàng.

Huyết Sọ giả phóng mình đến bên địch cách chừng một trượng, vùng quyền đánh tới.

Hoàng Thượng Chí thành linh thấy đối thủ tiến sát vùng quyền đánh trả, chàng liền biến sang thế Đông Kim Chỉ xòe mười đầu ngón tay điểm tới bộ dưới của đối phương.

- o O o -